

[Udenrigsministeren.]

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup spurgte mig i denne sammenhæng i forbindelse med et interview i Berlingske Tidende, om jeg dér i svaret — som jeg for øvrigt forstod han ikke havde nogen kritik over for — ville antyde, at den tidligere regering havde været mindre optaget af denne sag. Jeg vil dertil sige, at der ikke i svaret har ligget en sådan antydning.

Der er mange måder at forberede en sådan konference på, både bilateralt og multilateralt. Hr. Per Hækkerup nævnte den såkaldte 10 magts gruppe. Jeg mener, at denne gruppe, som jo er forholdsvis alsidig, kunne være et egnet forum, og der er også visse overvejelser om at bruge denne mulighed netop for tiden. Forberedelser inden for dette organ eller inden for øst-vest organer vil dog kunne gøre mere skade end gavn, hvis de deltagende vestlige lande ikke holder den allernærmeste indbyrdes kontakt og løbende konsulterer de øvrige allierede. Samtaler kan naturligvis kun få værdi, hvis begge parter er overbevist om, at det, der siges fra den anden side, er repræsentativt for hele den pågældende landegruppe. Derfor er det naturligt, at det ikke tillægges nogen betydning, når små lande går i spidsen med sådanne udtalelser, hvis ikke man er overbevist om, at stormagterne står bag dem; så kan der ikke komme noget ud af det.

Så må man for øvrigt også sige, at dette med selve konferencen er en ting for sig; det, det drejer sig om, er jo i høj grad de problemer, som ligger bagved. Jeg tænker fremfor alt på Tysklandsproblemet. Det er klart, at problemerne ikke løses, fordi man taler om en konference. De løses, som det også er blevet fremhævet, ved en udvikling i Tyskland selv og i forholdet mellem øst og vest, primært mellem de to supermagter USA og Sovjetunionen. Jeg vil også gerne understrege — jeg var selv inde på det, det ærede medlem var inde på det, og andre har været inde på det — at disse spørgsmål er yderst følsomme, og vi gavner ikke os selv og heller ikke den sag, vi så gerne vil fremme og er enige om at fremme, ved at sende et eller andet forslag ud i luften, som der ikke er politisk dækning for. Det kan kun svække vor position, så vi den dag, der

er mulighed for virkelig at gøre en indsats, står i en svagere situation.

Et andet spørgsmål, som også blev berørt af flere af ordførerne, bl. a. af det ærede medlem hr. Per Hækkerup, var spørgsmålet om kontrolrådspas. Der blev i sin tid øvet en dansk og en norsk indsats i NATO, som førte til, at det nu er sådan, at enhver østtysker, der søger om det, kan få kontrolrådspas og indrejsetilladelse til Danmark. Når denne mulighed ikke altid anvendes, beror det jo på, at de østtyske myndigheder lægger restriktioner på deres borgere i henseende til bevægelsesfrihed. Ønsket om afskaffelse af kontrolrådspassene og dermed anerkendelse af de østtyske pas er i virkeligheden udtryk for et ønske om at forbedre Østtysklands internationale status. Her mener jeg, at det må gælde ligesom i de andre sammenhænge, hvor jeg har været inde på disse spørgsmål, at Danmark må holde trit med den almindelige udvikling. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Svend Haugaard sagde, at forholdene er anderledes for Sverige. Derimod har vi ingen beviser for, at de er anderledes for Frankrigs vedkommende. For de lande, som er allierede i NATO, er det sådan, at vi indtil nu ikke har kunnet afskaffe kontrolrådspasordningen. Vi ville da se på det med stor tilfredshed, om udviklingen i Vesttyskland kunne føre til en erkendelse af, at denne ordning har set sin bedste tid og måske ikke rigtig er til nogen særlig nytte mere, så det ikke ville medføre alvorlige konsekvenser at give afkald på den. Men et initiativ til at ændre Østtysklands status kan ikke primært ligge hos Danmark.

Der var også et spørgsmål fra det ærede medlems side om Grækenland. Spørgsmålet gik på, hvordan den aktuelle stilling var nu, efter at klagerlandene, de tre skandinaviske lande og Holland, har afleveret deres klage til kommissionen, og det ærede medlem spurgte, om jeg ville sige lidt om det juridiske grundlag. Kommissionens møder herom er ikke afsluttet endnu. Det følger af konventionens bestemmelser, at den nærmere undersøgelse af sagen skal foretages i en underkommission, således som vi også oplyste i udenrigspolitisk nævn. Der skal sættes en tidsfrist, og kommissionens møder i øjeblikket — man er trådt sammen den